

[Justitsministeren.]

medlem det spørgsmål: hvis han havde vidst det, han ved i dag om sagens facts, havde han da rejst den i det høje ting?

Ole Bjørn Kraft: Da folketinget ved, at det har været en af mine hovedinteresser at beskæftige sig med dansk udenrigspolitik, håber jeg, man vil tilgive mig, at jeg benytter den 5 minutters taletid, jeg har, til at sige et par ord til det ærede medlem hr. Helge Larsen, ordføreren for det radikale venstre.

Den ærede ordfører gav udtryk for, at det, jeg havde sagt, var noget, jeg havde sagt i de snart 38 år, jeg har haft den ære at sidde i dette høje ting. Det er da vist noget af en overdrivelse; forholdene har jo forandret sig; men det er rigtigt, at jeg har haft et grundsynspunkt, der har været som en kompasviser for mig i den holdning, jeg har måttet indtage over for de skiftende problemer, der har foreligget; og hvis jeg må have lov til at sige det, tror jeg ikke, det kan bestrides, at udviklingen i højere grad har givet det konservative folkeparti og de synspunkter, jeg har fremsat, ret, end den har givet det ærede medlems parti og dets synspunkter medhold.

Det ærede medlem gav sit svar en værdig og for mig tiltalende form, når han understregede, at han gerne ville gøre nogle personlige bemærkninger. Det viste for mig en ordfører med nogen tvivl i sit sind med hensyn til den vedtagelse på det radikale landsmøde, som han skulle stå som talsmand for.

Det ærede medlem sagde, at det var dog vel naturligt, at man diskuterede de forskellige muligheder, der foreligger, og deri kan ingen være uenig med ham. Hele debatten, både her og ude i verden, er jo en diskussion om de forskellige foreliggende muligheder. Men det var ikke om muligheder; det radikale parti talte på sit landsmøde. Med den højtærede formands tilfaldelse vil jeg gerne citere, hvad man dér vedtog. Det hedder:

„Danmark må af al evne støtte videreførelsen af den påbegyndte afspænding ved at tilslutte sig eller selv fremsætte forslag om atomfrie og militært udtynkede områder, herunder fremme af direkte aftaler mellem NATO og Warszawa-pagten om gensidig nedrustning og ikke-angrebspakt.“

Her var ikke tale om, at man skulle diskutere det; her var tale om, at Danmark skulle føre en ensidig politik med fremsættelse af forslag, om hvilke der står stor diskussion i den vestlige verden, og hvor det ærede medlem ikke kan vente at finde en almindelig europæisk tilslutning.

Det ærede medlem sagde så med megen indignation — og jeg forstår godt, at han, når han har opfattet tingene på den måde, må være indigneret — at jeg havde antydnet, at det radikale parti gik kommunismens ærinde. Det har jeg hverken tænkt eller antydnet. Jeg mener ikke, at det radikale parti, hverken bevidst eller tilsigtet, er gået kommunismens ærinde; men jeg understreger og fremhæver som min opfattelse, at det forslag, som det radikale parti vedtog på sit landsmøde, er i overensstemmelse med den politik, som de kommunistiske mindretalsregeringer i de østeuropæiske lande, herunder Østtyskland, ønsker ført. Folk i disse lande, herunder Ulbricht, vil med den største tilfredshed læse det forslag, som det radikale parti har vedtaget på sit landsmøde, og derfor er det rigtigt, at i denne henseende fører det radikale parti en politik, som er på linje med den kommunistiske.

Det ærede medlem afviste, at det radikale parti havde rejst tvivl om, hvorvidt Danmark stod bag ved NATO. I denne forbindelse må jeg måske også blot kort citere, at det radikale parti på sit landsmøde vedtog følgende:

„Det radikale venstre er stadig af den opfattelse, at Danmark bedst — sammen med andre nordiske lande — kan virke til fremme af afspænding og fred ved at stå uden for en militær stormagtsgruppering.“